

tid....

fickuret4

Runt kanten följdes metallen av ett mönster och ett antal hack, som var fyra. Dessa var rörliga som om de sökte en plats eller en passform. Det fanns ett markant tickande som jag tyckte ökade och minskade beroende på hur man höll föremålet. Jag flyttade cirklar, mönster i takt med hacken och lyfte, sänkte och prövade instinktivt olika rörelser för att något skulle hända med det runda föremålet, men inget hände. Detta kändes verkligen som ett gammalt "föremål", som hörde hemma på ett museum eller återfunnet av gryningen i Hollywood vid en efterfest hos Indiana Jones.

Jag tänkte tillbaka på flickorna som dansat i snön, vem var de? Hade de levat en gång på riktigt och isåfall när och vad hade de gjort? Och hur dog de? De verkade så glada och sorgfria som ett glatt humör mitt i vintern, i snön.

Vilka var deras känslor? Vilka äventyr hade de funnit i sin levnad? Kanske var deras historia fylld av mening och viktig på något bortom tid och rum, tidslös som längtan, en människas själ eller en berättelse som svarar på frågor och länkar samman det som glömts bort för länge sedan. Jag satt länge och tänkte på vad som hänt.

Doften av klorat bad, äventyr och arteficiell sommartid inomhus mötte kylan när jag öppnade svängdörren och gick ut i snön som föll sakta och börjat täcka Malmö igen med stilla tjocka flingor. Jag drog jackan om halsen medan det knakade för varje steg på trottoaren i den fuktiga kramsnön. Jag omslöts av skymningen som kom fort med vintermörkret och öppnade sin kvällspåse. Det kändes kallare medan jag gick hemåt och ljusen tändes i fönstren, i stan. Jag återvände och gick genom parken mellan smutsiga väntande taxibilar och de som joggade på kvällen, jag var hungrig. Nu kastades inga snöbollar, ingen dansade med vintern och det hördes inga tranor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Håkan med Poeter.se id #3828 innehar upphovsrätten